

Žijeme život v pravdě?

Žijeme ve světě, který v posledních desetiletích prošel a stále prochází velkými proměnami. Na rozdíl od nás starších je příslušníci mladších generací nevnímají, protože se do nových podmínek a nového uspořádání už rodí. Vysvětlujte jim, že jsme ještě před několika lety někomu napsali dopis a čekali řadu dní na odpověď, když oni sáhnou do kapsy, vytáhnou mobil a komunikují s někým, kdo je třeba v Austrálii. A vyprávějte jim, jak jsme čekali celé roky na příslib, abychom se mohli podívat třeba jen na druhou stranu Šumavy, když oni si dnes během několika minut přes svůj počítač zajistí letenku a zítra jsou v Londýně nebo Americe.

Nikdy svět nebyl tak malý a nikdy k sobě lidé neměli tak blízko, jako je tomu dnes, a přece si nikdy nebyli tak vzdálení a odcizení. Trefně to ilustruje vtipný e-mail, který jsem právě tento týden dostal. Pomyslný současník se svěřuje s překvapivým objevem, který učinil: „Dnes mi doma vypadl na 20 minut internet, tak jsem šel do obýváku popovídat si s rodinou. Zjistil jsem, že jsou to celkem milí lidé.“

Ano, žijeme v malém, technicky propojeném světě, v moderních domech nás často dělí od našich sousedů jen několik centimetrů zdiva, a přece lidé k sobě nikdy neměli tak daleko jako je tomu dnes. Lidé se uzavírají do svých ulit, někdejší srdečné a hřejivé vztahy jsou narušeny vzájemnou nedůvěrou, sobectvím a závistí. A smutné je, že důsledky se projevují nejenom v mezinárodních a sousedských vztazích, ale často i v rodinách.

Jako křesťané, kteří staví svůj život na Písmu, bychom neměli zapomínat, že Bůh od počátku sleduje jeden záměr: on sám vytváří a udržuje vztah s lidmi, které stvořil, a přeje si, aby lidé stejné vztahy pěstovali i mezi sebou. Z celé Bible je zřejmé, že tyto vztahy – nezbytné pro šťastný život – mají jeden základ, a to je láska. Pro budování vztahů mezi námi lidmi máme vzor ve vztahu, jaký má Bůh k nám. Nelze přehlédnout projevy Boží lásky, která je zřejmá v tom, co nám dává, co pro nás učinil a jak s námi jedná.

Stvořil nás ke svému obrazu (Gn 1,26). A třebaže ho lidé sesadili z trůnu a narušili vztah s ním, tak jemu od počátku na udržení vztahu záleželo a neodvrátil se od nich. Vydal se nejenom za Adamem, který se před ním ve strachu pokoušel ukrýt, ale v Ježíši Kristu přišel za námi všemi. Ten nejenom že vzal na sebe naše hříchy a zemřel za nás, ale nazývá nás svými přáteli. A co více, když Bohu důvěřujeme, přijímá nás a považuje za své děti (Ř 8,15).

Svědectví o tom, že Boží vztah k nám je nezměnitelný, podává apoštol Pavel v listu, který poslal křesťanům v Římě: „Jeli Bůh s námi, kdo nás může ohrozit? Když neváhal vzdát se kvůli nám svého vlastního Syna, co by pro nás ještě neudělal? S jeho pomocí máme vítězství zajištěno. Vždyť si nás zamiloval! A já jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani vládci, nic z toho, co se děje nebo teprve má přijít, ani moci světské ani duchovní a vůbec nic z toho, co vyšlo z rukou Stvořitele, nemůže nás odloučit od Boží lásky. Vždyť jsme ji poznali, když za nás umíral.“ (Ř 8,31-39) Věříme-li Bibli, pak nemůžeme přehlédnout a popřít, že Bůh nás přímo vášnivě miluje. Takový je jeho vztah k nám!

A teď si dodejme odvalu a položme si otázku, jak na tuto zvěst evangelia odpovídáme. Na jedné straně jsou Boží slova, skutky a výzvy, na straně druhé naše postoje a odpovědi.

Nezapomínáme na to, že nám Bůh ve svém vztahu mnoho dává, ale že také od nás něco požaduje? Odpověď na tuto otázku nacházíme již na začátku Bible ve zprávě o Abrahamovi. Když s ním Bůh navázal úzký vztah, tak mu jasné oznámil, co od něj očekává. Navrhl mu životní program, a ten je popsán v prvních třech verších 12. kapitoly knihy Genesis. Je srozumitelný a můžeme ho vyjádřit jednou větou: Požehnám ti, a ty se staneš požehnáním pro všechny, kteří žijí kolem tebe.

Stejný program navrhuje Ježíš svým následovníkům, když říká, že mají být pro svět solí a světlem. Podmínkou pro splnění tohoto požadavku je vytvoření vztahu. Ve vztahu s Bohem přijímáme světlo, které se má v nás odrážet do vztahu s lidmi.

Kdosi moudrý řekl, že „mnozí křesťané si na jevišti světa přivlastnili roli náповědy, zatímco herci jsou ti ostatní“. Na takovém principu nelze založit vztah, jaký od nás Bůh i naši bližní očekávají. Lásku nelze šířit náповědou. Bůh nám nešeptá, že nás miluje, ale prokázal to činem. A jestliže jsme v Boží lásku uvěřili, jestliže ji vírou přijímáme a žijeme z ní, pak si musíme uvědomit, že naše role nespočívá pouze v tom, že budeme vyhlášovat, co mají ti druzí dělat. Žijeme-li ve skutečném vztahu s Bohem, pak se to projeví v nenarušených vztazích s těmi, kteří žijí kolem nás – ve společnosti i rodinách.

Pamatujme, že jenom život, který je odleskem Boží péče a jeho soucitu, s námi je ten skutečný život v pravdě.

Jiří Drejnar

„Nejlepší lékem na prázdnotu všedního dne nebo na srdce toužící po něčem krásném, je nalézt člověka, který tě potřebuje. Jen se rozhlédni, vždyť svět je jich plný.“

Neznámý autor